ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΛΑΪΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Ψηλὸς πύργος, πάτους ἔχει
πόρτες καὶ παράθυρα δὲν ἔχει.
(Τὸ καλάμι)

Χίλιοι μύριοι κατεβαίνουν
κ' ἄλλοι δυὸ τοὺς ἀπανταίνουν
καὶ τοὺς κόβουν τὸ κεφάλι
καὶ τσ' ἀλλάζουν τ' ὄνομα.
(Ὁ μύλος)

Κόρακας μισοβρακάτος
καὶ σιδερομυτσιακάτος,
σὰν ἀνοίξει τὰ φτερά του
δὲν κιττάει τ' εἶνε μπρωστά του.
(Τὸ ψαλίδι)

Καλοτρούτητη τσατσάρα
καὶ στοῦ βασιλιᾶ τὴν τάβλα.
(Ἡ κεριθρα)

Ἀπάνω στὸ τουρλὶ τουρλὶ
κάθεται χρυσὸ πουλί.
(Τὸ λυχνάρι)

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα
μαῦρος ἐκατάντησα,
καλαντζίτικα φορῶ
κα. τὰ δόντια μου κουνῶ.
(Τὸ ξυλοκέρατο)

Σιδερένιο εἶνε τ' ἀρνὶ
κρεατένιο τὸ σουβλί.
(Τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ δάχτυλο)

Τὸ τίγγι-τίγγι κρέμεται
τὸ τίγγι κατιαρώνει.
ὅλος ὁ κόσμος τῆραγε
κ' ὁ βασιλιᾶς ἀτός του.
(Τὸ βυζί)

Ξέρω ἕνα πραμματάκι
στρογγυλὸ σὰν κόσκινο
μακρουλὸ σὰν ἄντερο.
(Τὸ πηγάδι)

Τούτη ράχη, κεῖν' ἡ ράχη
κόκκινο τραγὶ βελάζει.
(Ἡ φωτιά)

Γουροῦνα κοψοκέφαλη
πάει τὸ λόγγο-λόγγο σκούζοντας.
(Ἡ σφαῖρα)

Κόκορας καράμπελας,
κοκόρα καραμπέλα,
πηδάει ἐδῶ, πηδάει ἐκεῖ,
πηδάει καὶ στὴν ἀστράχα.
(Γάτα καὶ ποντικός)

Μοσκοῦς μακοῦς καλόγερος
καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει.
(Ὁ καπνός)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στα χρόνια τῆς Ἐπανασυστάσεως. Ἡ σύσκεψις τῶν Πατριαρχείων. Ἡ ἀταραξία τοῦ Μητροπολίτου Δέρκων. «Ἄ! κόκκινη τρίχα!....». Θρύλοι τῆς παλιᾶς Ἀθήνας. Ἡ Ἀνεράϊδες κι' ἡ ὤμορφες Ἀθηνιωτοπούλες, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν ἐθνομάρτυρα Πατριάρχη Γρηγόριο τὸν Ε', διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Τὴν παραμονὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, βρισκόντουσαν στὸ Πατριαρχεῖο ὅλοι οἱ Σινοδικοὶ καὶ συνεσκέπτοντο γιὰ τὰς ἐναντίον τους καταδιώξεις καὶ γιὰ τὴ στάση ποὺ θὰ κρατοῦσαν ἀπέναντι τοῦ τουρκικοῦ δικαστηρίου, προκειμένου νὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ὅλοι τους ἦσαν κατηφεῖς καὶ μελαγχολικοί, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Δέρκων, ἕναν ἑβδομηντάρη σεβάσμιο γέροντα, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐκτίμησι μεταξὺ τοῦ Κλήρου γιὰ τὴ μόρφωσί του καὶ τὴν ψυχραιμία του. Αὐτὸς ἦταν ἀτάραχος καὶ σχεδὸν εὔθυμος.

—Θυμάζω, ἀδελφέ, τὴν ἀπάθειά σου πρὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖο διατρέχουμε, τοῦ εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος.

—Διατί, δέσποτα, νὰ λυπᾶμαι; τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Αὔριο, θὰ πεθάνω, διὰ τῆς σπάθης τοῦ δημίου μου, ἀπὸ τὸν πρόσκαιρο τοῦτον βίον εἰς τὴν αἰωνιότητα!

Ὁ Γρηγόριος τὸν κύτταξε κατάματα καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

—Ἄ! «κόκκινη τρίχα»!.... Καὶ στὴν πιὸ φοβερὴ στιγμὴ δὲν χάνεις τὴν ψυχραιμία σου καὶ τὴν ἑτοιμότητά σου.

«Κόκκινη τρίχα» ὀνόμαζε ὁ Γρηγόριος τὸν Μητροπολίτη Δέρκων ἐπειδή, πρὶν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά του ἀπ' τὰ γηρατειά, εἶχαν χρῶμα βαθὺ πυρόξανθο.

Τοὺς «κοκκινοτρίχηδες» τοὺς θεωροῦσαν καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, ὡς τοὺς πιὸ πονηροὺς καὶ εὐφυεῖς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὴν ἀπάλημ αὐτὴ βγῆκε καὶ τὸ παρακάτω λαϊκὸ δίστιχο:

Κόκκινη τρίχα, μάτια γαλανά,
καρδιὰ διαβόλου, ἀγγεῖο Σατανᾶ!

***

Οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι πίστευαν πὼς ὅταν κάμμια κόρη ἦταν ὤμορφη πολύ, τὴ ζήλευαν ἡ Ἀνεράϊδες καὶ τὴν ἔπαιρναν νὰ τὴν κάνουν κι' αὐτὴ Ἀνεράϊδα.

Ἔτσι μιὰ φορὰ ἡ Ἀνεράϊδες πήρανε μιὰ ὤμορφη νέα ἀπ' τὴν παλιὰ Ἀθήνα, τὴ θυγατέρα τοῦ Μπούσουλα καὶ τὴν πήγανε στὰ ἡμέρια τους. Ὁ κύρης κι' ἡ μάνα τῆς κόρης φάγανε τὸν κόσμο νὰ τὴ βροῦν, μὰ τοῦ κάκου. Νομίζανε πὼς τοὺς τὴν κλέψανε τίποτε βλάμηδες καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ κάμουν.

Δὲν πέρασαν ὅμως ὀχτὼ μέρες καὶ βρῆκαν τὴν κόρη τους στοὺς Ἀγέρηδες, ὅπου τὴν εἶχαν ἀφήσει ἡ Ἀνεράϊδες. Ἡ κόρη ἦταν βουβή, εἶχε χάσει τὴ μιλιά της καὶ μόνο μὲ τὰ νοήματα προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παραστήση τὰ παθήματά της.

Κάλεσαν ἀμέσως τοὺς παπάδες, τὴ διαβάσανε καὶ τὴν πήγανε στὴν ἐκκλησία τῆς Χρυσοσπηλιώτισσας νὰ μείνη ὀχτὼ μέρες. Τέλος μ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔκαμαν, ἡ κόρη ξαναβρῆκε τὴ φωνή της. Τότε πειὰ τοὺς διηγήθηκε καταλεπτῶς, ὅτι τὴν πῆραν ἡ Ἀνεράϊδες καὶ τὴ σεργιανοῦσαν ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ κι' ἀπὸ λαγκάδι σὲ λαγκάδι, σὲ τόπους ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ματαιδεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἔκλαιγε μέρα νύχτα καὶ δὲν ἤθελε νὰ χορέψη, μιὰ μεγάλη Ἀνεράϊδα τῆς ἔδωκε ἕναν μπάτσο καὶ τὴν ἔριξε στοὺς Ἀγέρηδες.

Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθε καὶ μιὰ ἄλλη ὤμορφη κοπέλλα τῆς Ἀθήνας, ἡ κόρη τοῦ Μπίρμουρα. Κι' αὐτὴ τὴν ἄφηναν ἡ Ἀνεράϊδες σιοὺς Ἀγέρηδες ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμερῶν βασανιστήρια.

***

Μιὰ ἐποχὴ στὴν Κωνσταντινούπολι, στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς, ἔγινε ἕνα μεγάλο θαῦμα. Τὰ μεσάνυχτα τοῦ Πάσχα σηκώθηκαν οἱ ντερβίσηδες καὶ πῆγαν στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ νὰ προσευχηθοῦν, κατὰ τὴ συνήθειά τους. Μὰ μόλις μπῆκαν στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας, ἄκουσαν μιὰ ψαλμωδία κι' εἶδαν ἕνα παράξενο φῶς νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ ἅγιο βῆμα. Ζύγωσαν περισσότερο καὶ ξεχώρισαν πὼς ἡ φωνὲς ποὺ ψέλνανε ἔλεγαν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη». Ἔτρεξαν τότε κι' εἰδοποίησαν τὸ Μεγάλο Βεζύρη. Ἐκεῖνος πῆγε στὴν ἐκκλησία μὲ στρατιῶτες κι' εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ θαῦμα. Ἔδωκε τότε διαταγὴ στοὺς ἀκολούθους του νὰ μποῦν μέσα καὶ νὰ ἐξετάσουν μήπως ἦσαν Χριστιανοὶ ποὺ ψέλνανε. Μὰ μόλις αὐτοὶ πάτησαν τὸ πόδι τους μέσα στὸ ναό, ἔσβησε ἔξαφνα τὸ παράξενο φῶς καὶ πάψανε οἱ ψαλμωδίες. Ψάξανε τότε καλά, μὰ δὲν βρήκανε ψυχὴ μέσα στὴν ἐκκλησία.

ἀναμνήσεις μας.

—Εἶμαι πλουσία! μοῦ ἀπάντησε μὲ κάποια πίκρα στὴ φωνή. Μὰ δὲν πρέπει νὰ παραστονιέμαι. Ἡ ζωή μου ἦταν ἕνα ὤμορφο ὄνειρο. Πῶς μποροῦσα νὰ φανταστῶ, ὅτι θὰ γνώριζα μιὰ μέρα τὸν Βάντερμπιλτ κ' ὅτι θὰ γινόμουν γυναῖκα του! Ἂν εἶμαι εὐτυχισμένη; Μήπως ξέρω κι' ἐγώ; Ἔχω τόσα χρήματα, ὥστε μπορῶ ν' ἀγοράσω ὅ,τι μοῦ περάσει ἀπ' τὸ νοῦ. Μὲ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Ἡ ἐφημερίδες ἔκαναν πασίγνωστη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Ὅλοι ξέρουν τὶς περιπέτειές μου, τὰ μυστικά μου, τὶς ἰδιοτροπίες μου, τὰ ὄνειρά μου. Ἄ! Δὲν ξέρετε τί τρομερὸ ποὺ εἶνε αὐτό! Νὰ μὴν ἔχη κανεὶς τίποτε κρυφό, κανένα μυστικὸ κρυμμένο βαθειὰ στὴν καρδιά του. Μὲ παρακολουθοῦν παντοῦ, μὲ κατασκοπεύουν, προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν κάτι κανονίργιο, μιὰ ἐκκεντρικότητά μου, ἕνα σκάνδαλο! Μὲ τὸ πιὸ ἀσήμαντο περιστατικό, γεμίζουν ὁλόκληρες στῆλες στὶς ἐφημερίδες τους. Ἄ! ὅλος ὁ κόσμος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κυρίας Βάντερμπιλτ, τῆς πιὸ πλουσίας γυναίκας τῆς Ἀμερικῆς!

Δὲν ξέρουν ὅμως κάτι. Δὲν ξέρουν τὸ μυστικὸ ἐκείνης τῆς νύχτας ποὺ περάσαμε μαζὺ στὸ Μπέβερλυ Χίλλς. Εἴσαστε, ἂν δὲν κάνω λάθος, δημοσιογράφος. Ἔ, λοιπόν, διηγηθῆτε τὸ σιοὺς ἀναγνῶστες σας! Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ κείνη τὴ νύχτα, σᾶς χαρίζω τὸ μόνο ἄγνωστο μυστικὸ τῆς ζωῆς μου....

Κι' ἡ κυρία μὲ τὰ μαργαριτάρια, μ' ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα τρυφερό, μὰ κι' ἀλησμόνητο, χαμόγελο.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΧΟΠ